

PŘÍSTUPTĚ BLÍŽ...
POKUD SI TROUFÁTE

HLUBINA

A family of four is seen from behind, sitting in a red inflatable boat on a dark, misty lake at night. The family consists of a woman in a purple top and green pants, a man in a blue hoodie, a young boy in an orange shirt, and a young girl in a red top. They are holding paddles. In the background, a large, dark, glowing-eyed creature is visible among bare trees under a dark, cloudy sky. The water is dark and reflects the scene.

ALLY CONDIE
BRENDAN REICHS

HLUBINA

Text copyright © 2018 by Allyson Braithwaite Condie and Brendan C. Reichs

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan J. Škrob, 2021

Cover illustration © 2018 by Antonio Javier Caparo

Cover © Daniel Pocar, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1638-8 (pdf)

HLUBINA

ALLY CONDIE
BRENDAN REICHS

Věnováno Jodi –
s vděčností, láskou
a trochou strachu

ČÁST PRVNÍ

TIMBERS

1

N i c o

Jako kdyby země nadskočila a uhodila jej do obličeje.

S vyraženým dechem padal Nico ze strmého svahu. Dron ho těsně minul, prolétl travou a plnou rychlostí vystřelil za útes ponořený v tmavé rozvířené mlze.

Málem mě zabila vlastní kvadrokoptéra. Ty krásu.

Nico zaslechl dupot. Na kopci se objevil Tyler Watson s očima navrch hlavy; sluneční brýle měl zastrčené ve vlasech s retro účesem na ježka a s vyholenými stranami. Za okamžik už vedle něj stála i Emma Fairingtonová, ovladač v ruce.

„Promiň, promiň!“ Tyler se chytal za hlavu. „Ovladač se asi zasekl nebo co!“

„Nic se nezaseklo,“ zlobila se Emma. „Jenom jsi zapomněl, jak funguje. Když chceš stoupat nahoru, musíš tlačítko tisknout *k sobě*, ty chytráku.“

„Copak to dává smysl?“ odsekl Tyler.

Dron se po chvíli vynořil z mlhy a obkroužil linii pobřeží severozápadního Pacifiku zakrytou mraky. Nico spokojeně zamručel a odhrnul si kaštanové vlasy z očí.

„Dobrá práce, Emmo. Máš u mě zmrzlinu, jakou si vybereš.“

Emma nadšeně pokývala hlavou. „Oříškovou. Jak jinak.“

„Vidíte? Všechno je v pohodě.“ Tyler si ztěžka oddechl a zvedl ukazováček. „*Nejdůležitější* je, že se Nicovu dronu nic nestalo. Nemusíme řešit, jestli někdo někoho skoro zabil.“

„Jasně.“ Nico obrátil oči v sloup.

„Mohlo se to stát vážně komukoli.“ Tyler byl malý a hubený, měl tmavou kůži a nakažlivý úsměv. Shlížel dolů na Nica, který ležel rozvalený na zemi a jen kousek jej dělil od *dloooooouhého* pádu z útesu obestřené mlhou. Tylerovi už bylo jasné, že kamarádovi nic není, a nedokázal se ubránit smíchu. „Jsi... jsi v pořádku, Nico? Muselo to bolet.“

Nico byl rád, že se mu nic nestalo. Většinou si zakládal na tom, že zůstává nad věcí, ale když se musíte vrhnout dolů z kopce, aby vás nezasáhl patnáctikilový dron, tak to úplně nejde. A to je navíc táta ve výzkumné lesnické stanici za řekou a brácha na koleji. U Holandských se obecně předpokládalo, že ve dvanácti letech už se o sebe člověk dokáže postarat sám. Ještě že nemusí do nemocnice.

„Je mi skvěle.“ Nico vyplivl chomáček trávy. „Příště ale budu radši, když mě zkusíš nepřizabít mým vlastním vynálezem.“

„*Tvým vlastním* vynálezem?“ Tyler Nicovi podával ruku a přitom si ironicky odfrkl. „Bez nás bys ho ani nevyndal z krabice.“ Rozesmál se a Nico se k němu přidal. S Tylem se takhle prostě špičkovali.

„Byla to i moje chyba,“ připustila Emma, když se za ní oba kluci vydrápali na kopec. „Vždyť jsem Tylera navigovala. Chtěli jsme napodobit scénu z *Rogue One*, jak X-wingy zaútočí na pláž.“ Předváděla rukama útok a přitom se jí úplně rozzářily modré oči. O filmech mluvila Emma pořád – jak o svých oblíbených sci-fi, tak o těch, které chtěla jednou natočit. Když Nico nebyl zrovna pod palbou, většinou ho bavilo ji poslouchat.

„Máme *perfektní* materiál,“ řekl Tyler. „Kámo, víš, jak ses tvářil, když jsi utíkal? Naprosto skvěle.“

„Je to fakt super!“ Emma zamávala telefonem. „Chceš vidět, jak padáš, ve zpomaleném záběru?“

„Díky, nechci.“ Nico zamrkal, aby si vyčistil hlavu. „Vidím ti teď v ruce tři telefony.“

Emma se vylekala, ale Nico ji poplácal po rameni na znamení, že si dělá legraci. Zadívala se do mlhy za nimi a celá se otřásla. „Pojďme zkontrolovat dron. Možná bychom ho měli navést někam jinam.“

Tyler rychle přikývl. „Rozhodně co nejdál od téhle továrny na noční můry.“

Nico mu rozuměl. Takhle blízko u Tiché zátoky se nikdo necítil dobře. Proběhli travou zpátky ke kvadroptéře.

Jeli na kole až sem – osm kilometrů na severovýchod od Timbers, za starou pevnost na Špičatém vrchu –, protože tu byla nejrovnější plocha na téhle části washingtonského pobřeží a taky tady nefoukal tak silný vítr jako všude jinde. A navíc šlo o hranici země nikoho, což znamenalo, že je nikdo nebude rušit.

Nico se zadíval za sebe do mlhy. Každé dítě z Timbers vyrůstalo na strašidelných příbězích o Tiché zátoce,

zastrčeném kousku moře obehnaném útesy a věčně zalitým mlhou. Úžinu s jejími strmými skalními stěnami, zubatými balvany a nepravidelnými spodními proudy považovali za nebezpečnou i námořníci. A pak tu byly zkazky o Bestii.

Právě kvůli nim se lidé Tiché zátoce vyhýbali. Turisté se legendární mořské příšeře ze Skagitského průlivu možná vysmívali, ale místní ne. Věděli totiž o lodích, které se ztratily na moři.

Nico ale chtěl svou kvadrokoptéru vyzkoušet na klidném nebi. Pracoval na ní čtyři týdny a stála ho šest set dolarů – všechny našetřené peníze. Když mu Emma položila ruku na rameno, trhl sebou. Nevšimla si toho, jen zasmušile zírala do mlhy. „Na tohle místo si nikdy nezvyknu,“ řekla tiše.

Nad Skagitským průlivem po jejich pravici pluly mraky, ale jinak se nedělo nic zvláštního. Jemné vlny omývaly pláž hluboko pod útesy. Tichá zátoka přímo před nimi ale dělala čest svému jménu – celá zahalená hustým kobercem mlhy jako by tvořila oddělený ekosystém.

Emma se zachvěla. „Myslíte, že tam doopravdy žije Bestie?“

„Vůbec o ní nemluv,“ vykřikl Tyler; jeho dobrá nálada byla najednou ta tam. „Snažím se nemyslet na to, jak jsme hloupí, že jsme se vydali takhle blízko. Koledujeme si.“

Nico si odfrkl. „Kámo, prosím tě. Žádné mořské příšery nejsou.“

„Přesně to říkají lidé, které pak nějaká sežere.“ Tyler si stáhl brýle na oči. „Víte, jak dopadl *Veselý rybář*, že jo?“

Ségra tvrdí, že když se vrátil do přístavu, měl na sobě *metrové kousance*.“

Tylerův táta byl správcem přístavu. Jeho máma zase pracovala ve společnosti na udržování majáků a starší sestra Gabrielle si v létě přivydělávala na nájemných rybářských lodích. Watsonovi toho o průlivu věděli víc než kterákoli jiná rodina v Timbers, ale Tyler moře nemiloval.

„Tvoje sestra dobře ví, že zbaštíš všechno, co poví,“ provokoval ho Nico, ale zároveň se nedokázal přestat dívat do mlhy. *Je doopravdy neproniknutelná*. „Musíme dron zase dostat do vzduchu,“ řekl už klidnějším hlasem. „Rád bych vyzkoušel nějaké otočky a zjistil, jaký má dolet.“

„Nepoužívej slova, kterým nerozumíš,“ zašklebil se Tyler a oba se rozesmáli.

Za útesem se objevila sova, se zahoukáním přistála a dívala se přímo na dron. Zatímco si pták čechrál peří, Emma sepjala dlaně. „Ona se *zlobí*. Je to snad jedna z těch sov, kolem nichž se dělá takový povyk?“

Nico zvažněl. Kopl do oblázku. „Nevím. Možná.“

Emma sebou trhla. „Promiň, Nico. Zapomněla jsem.“

Nicův otec totiž před rokem podal stížnost na dřevozpracující společnost Nantes Timber Company – největšího zaměstnavatele ve městě –, protože podle něj těžila stromy i v lokalitách, kde její činnost ohrožovala hnízdiště chráněných puštíků západních. Soud mu dal za pravdu a těžbu na několika tisících hektarů zakázal. Sylvain Nantes, majitel pily, se potom rozhodl vyhodit desítky zaměstnanců.

Propouštění zasáhlo celé město. Na Nica i jeho tátu teď lidé na každém kroku vrhali nevraživé pohledy.

Warren Holland odolával – pevně věřil, že udělal správnou věc, kterou měl navíc v popisu práce –, ale Nica všechny projevy nepřátelství trápily.

„Jsou krásné,“ prohlásila Emma, když sova odletěla. „Je *dobře*, že jsou chráněné.“ Nico mlčky přikývl.

„Podíváme se, jak je na tom dron,“ řekl Tyler, aby změnil téma.

Zatímco prohlíželi podvozek, prolomil náhle ticho další zvuk – burácení, které Nico ucítil až v žaludku. Přišlo mu, že ten hluk poznává, ale radost z toho neměl. Vzápětí se na obzoru objevily dvě šmouhy.

Čtyřkolky. Lesklé a chromované. Nico se zamračil.

Vlastní čtyřkolku mělo v Timbers jen pár vyvolených.

Vyšší z obou řidičů se nadzvedl v sedle a ukázal rukou. Zvuky motorů zesílily a čtyřkolky vyrazily přímo k Nicovi a jeho kamarádům. Začaly kroužit kolem nich, řidiči se smáli a gestikulovali a nakonec pozvolna zastavili. Ten vyšší si sundal helmu a odhalil lesklou hřívu mastných černých vlasů. Probodával je tmavýma očima.

Logan Nantes. Nico si přejel rukou po obličeji.

„Koukni na to!“ vykřikl Logan. „Pošuci si hrajou s letadýlkem.“

Carson Brandt odložil helmu, namalovanou jako lebku, a dal se do smíchu. Seskočil z druhé čtyřkolky. Nos spálený sluncem mu brázdily pihy. Pak sesedl i Parker Masterson, spolujezdec, a v obličeji mu hrál krutý úšklebek.

„To není žádné *letadýlko*.“ Tyler si sundal sluneční brýle. Oči měl přimhouřené a zároveň z nich čísel zasmušilý výraz. „Je to kvadrokoptéra Phantom 3. *Dron*, víš? Sami jsme ho postavili.“

„Koho to zajímá?“ odsekl Carson. Tyler sklopil hlavu.

Nico polkl. Snažil se v partě na čtyřkolce najít přívětivou tvář. Marně.

Jen na Opal Walshové bylo vidět, že celou situací není nijak nadšená. Seskočila ze čtyřkolky za Loganem, ruce založené na prsou, přes rameno jí visel dlouhý černý cop. Vypadala jako člověk přinucený dívat se na něco, co ho nebaví.

Jejich pohledy se setkaly a v tom jejím se objevil záblesk... znepokojení? Sympatie? Studu? Stejně rychle ale zase zmizel. Odvrátila zrak, a dala tak Nicovi jasně najevo, že od ní žádnou pomoc čekat nemá.

Ve školce jsem se s tebou děлил o pudink, ty blbá krávo. Nico ale neměl čas na svoji bývalou kamarádku kdovíjak zírát. Logan už stál přímo před ním.

„Ahojky, pane ekologu,“ řekl a počkal si na povinný smích Carsona a Parkera. Opal šoupala špičkou boty v hlíně. Nico nechápal, proč s těmi tupci ztrácí čas, ale to byla otázka na jindy. Musel se zaměřit na predátora, kterého měl přímo před sebou.

Nehraj si na hrdinu. Naopak, plaz se před ním po kolenou.

„Čau Logan,“ řekl Nico uměle nenuceným tónem. „Jak se máš? Pěkná mašina.“

„To si piš,“ odsekl Logan. „Trailbreaker Extreme. Lepší nenajdeš.“

Nico uznale pokýval hlavou, jako by na něj Loganova slova udělala dojem. Upřímně řečeno – vlastně doopravdy udělala. Loganův otec byl majitel pily, nejbohatší člověk ve městě. A byl by ještě bohatší, jenže Nicův otec mu zkrížil plány. To byla nepříjemná pravda a Nico pochopil, že ji bude mít co nevidět zase na talíři.

„Hledáte tu exotické ptáky?“ usmál se Logan zlověstně. „Chcete přidat na seznam nějaký další ohrožený druh?“

Nico si musel dát pozor, aby si otráveně nepovzdchl. *Nikdy to neskončí.*

„Podívej, Logane,“ začal, „já jsem –“

„Ty máš dron?“ přerušil ho Logan a ukázal na kvadrokoptéru.

Nicovi to přišlo jako hloupá otázka, ale stejně odpověděl: „Jo.“

Logan se sklonil, aby si ho mohl lépe prohlédnout. „Vypadá super! Můžu si ho vyzkoušet?“

To ne. Ne, ne, ne.

Emma se na Nica podívala a zavrtěla hlavou. Tyle rovi se zkrivily rty, jako kdyby kousl do citrónu. Nedalo se ale nic dělat.

„Jo. Jasně. Jenom... víš...“

Logan pomalu vstal a pozorně přítom Nica sledoval. „Jenom... co, Nicolasi?“

Nico polkl. „Jenom buď opatrný. Chvilku trvá, než si zvykneš na ovládání.“

Logan se usmál, až mu byly vidět dokonale bílé zuby. „Neboj se, zvládnu to.“

Sundal si řidičské rukavice a natáhl ruku. Nico mu neochotně podal ovladač.

Všichni se dívali, jak Logan navádí kvadrokoptéru vysoko do vzduchu. Dron udělal oblouk nad polem, zase se vrátil a Loganovi se na tváři rozzářil upřímný úsměv. „*Fakt super, Nico.*“

Nico si opatrně oddechl. Možná si Logan doopravdy chtěl vyzkoušet, jak se létá s dronem.

„Zajímala by mě ale jedna věc,“ dodal Logan a protáhl se. „Dokáže dron letět tak rychle jako sova?“

Nico ani nestačil odpovědět a Logan už prudce stiskl ovladač. Dron vlétl do mlhy nad Tichou zátokou.

„Počkej!“ Nico chtěl Loganovi ovladač vytrhnout, ale on ho odstrčil ke Carsonovi, který jej chytil za ruce. Nico bezmocně sledoval, jak se jeho dron v rozvířených mlhách nenávratně ztrácí.

„Kdo ví, Hollande?“ Logan upustil ovladač na zem a kopl do něj. „Možná je teď Tichá zátoka chráněnou oblastí pro lacinou elektroniku.“

Logan se vydal ke čtyřkolce a Nico se vrhl po ovladači. Když se ohlédl, všiml si, že se na něj dívá Opal, ale výraz v její tváři nedokázal rozpoznat. Neměl ale čas o tom přemýšlet. Popadl ovladač a horečně se pokoušel navést dron zpátky na oblohu.

Zatímco partička se smíchem nasedala na čtyřkolky, aby odjela, Nico zoufale zápasil s ovladačem, ale ani po několika minutách se dron nikde neobjevil.

Emma popotáhla. Tyler položil Nicovi ruku na rameno. „Mrzí mě to, kámo. Asi ztratil signál. Jsou to fakt největší blbci na světě.“

Nico zavrtěl hlavou. Hněv a vzdor se mu v hrudi rozpínaly jako rozteklá žvýkačka. „Ne. Je to Phantom! Ty se nadnášejí, nepadají. Musím znovu zachytit spojení, pak se vrátí.“ Ale ať mačkal tlačítka ovladače, jak chtěl, nic se nedělo.

Emma si otřela oči. „Co tady vlastně dělali? Myslela jsem, že tu budeme sami.“

„Jezdí na těch nesmyslech všude,“ zamumlal Tyler. „Loganovi dělá dobře, když vypadá jako frajer.“

Nico odmítal uznat porážku. Vstal a vydal se k útesu zalitému mlhou. „Problém je ve vzdálenosti. Musím se dostat blíž. Pak chytím signál a bude to dobré.“

„Neblázni!“ Tyler byl vyvedený z míry. „Tohle je Tichá zátoka. Není vidět ani voda. Je pryč. Nemá to cenu.“

„Nemusím přece až tam. Jenom tak daleko, abych se napojil na Phantoma.“

Nico začal prozkoumávat okraj. Útesy byly strmé, neviděl žádné místo, kde by se dalo bezpečně slézt, ale nějakých dvacet metrů před ním byla příkrá římsa, která se zabodávala do mlhy. „Tady! Po římsě se můžu dostat natolik nízko, abych chytil spojení.“

Tyler spráskl ruce. „Nico, přestaň. Vždyť ani nevidíš, kam vede.“

„Má pravdu,“ řekla Emma roztrášeným hlasem. „Není to bezpečné, Nico. Přestaň.“

Nico už ale stál na římsě. „V pohodě, nebojte se. Doopravdy. Budu opatrný. Nejsem blázen.“

„V tom případě se tak přestaň *chovat!*“ Tyler rozčileně dupl nohou. „Nevíš, jak je římsa dlouhá, a v mlze kvadroptéru stejně nikam nenavedeš. Vrať se, než se zabiješ!“

Nico ale Tylerovi nevěnoval pozornost a strčil si ovladač do kapsy mikiny. Do toho stroje dal všechno. Rozhodně nepřipustí, aby ho o něj Logan Nantes připravil. *Nikdy.*

„Tylyere, nic se neděje. Je tu pevná půda. Ještě kousek se –“

Kamínky zaskřípaly a pak následoval kvílivý zvuk gumy klouzající po kameni.

Nicovi podjely nohy. Balancoval na boku a rukama se snažil udržet rovnováhu. Se zatajeným dechem se otočil na kamarády. Pak zmizel v mlze.

Nestihl ani vykřiknout.

2

Opal

Tohle vážně přehnali.

Zatímco odjížděli, Opal nedokázala přestat myslet na Nicův výraz, jímž pozoroval dron mizící v mlze. Jako malí byli kamarádi. Nico si vždycky rád stavěl. Jak dlouho mu asi trvalo, než dal takový stroj dohromady? Kolik ho mohl stát?

„Zastav,“ zavolala Opal.

Logan se otočil. „Cože?“ vykřikl.

„Řekla jsem zastav!“

Logan se zamračil, ale přibrzdil a pomalu zastavil čtyřkolku. Opal si sundala helmu. Taky Logan odložil přilbu a zablácenými prsty si prohrábl vlasy. „Děje se něco?“

Opal slezla ze čtyřkolky. Druhý stroj za nimi zpomalil. „Co je?“ zavolal Parker.

„Jdu zpátky.“ Opal už kráčela po cestě.

„Kam zpátky?“ Když dívka neodpovídala, Logan se rozjel a prudce zastavil na cestě přímo před ní.

„Ty víš kam.“ Opal si dala ruce na ústa. „Neměl jsi to dělat.“

Všimla si, jak Loganovi ztvrdly rysy, ostatně jako vždycky, když přišla řeč na Nica. Někdy s Loganem byla legrace. Občas jí dokonce byl i sympatický. Teď ale ne.

„Pomůžu jim hledat,“ řekla dívka.

Z druhé čtyřkolky si odfrkl Carson. „Hele, ta věc je prostě pryč. Nikdy ji nenajdou.“

„Dron byl asi dost drahý.“ Opal se soustředila na Logana. Přidá se k ní? Připadalo jí, že se mu líbí. Od té doby, co se ze starého domu přestěhovali na Overlook Row kousek od něj, za ní pořád chodil.

Logan ale rozzlobeně zavrtěl hlavou. „Mého tátu připravil o milionkrát víc.“

„Ne on, ale jeho *otec*,“ řekla Opal, ačkoli věděla, že to nemá cenu. „Nico za nic nemůže.“

„Vyjde to nastejno.“ Logan si znovu nasadil helmu. „Nasedej, neblbni.“

Opal mrštila po Loganovi helmu tak, že ji sotva chytil, a zaměřila se na druhou čtyřkolku. Carson se ušklíbl a sklopil hledí. Parker pokrčil rameny.

Nepřekvapilo ji to. Opal byla v partě nová. Teď už do ní možná zase nepatří.

„Tak jo.“ V Loganově hlase se mísil vztek a frustrace. „Zpátky do města se plánuješ dostat pěšky?“

„Vypadá to tak.“ Opal ho obešla a nohama se brodila dlouhou travou. Zaplavil ji pocit *dělám správnou věc*. A zůstal v ní, i když čtyřkolky zmizely za obzorem. Zůstal v ní, dokud se nevyškrábala na poslední kopec a nespátřila, jak Emma křičí a Tyler si rve vlasy.

Něco se muselo stát.

Posledních sto metrů Opal utíkala; zastavila se až kousek od útesu. „Co se děje?“

„Nico spadl!“ vykřikl Tyler a opatrně se díval přes útes. Ani se neptal, kde se tam vzala.

Opal se sevřel žaludek. „Do zátoky?!“

Tyler přikývl. Neztratil sice řeč, na další slova se však nemohl.

„Volali jste záchranáře?“ Opal vytáhla otlučený mobil. „Nebo vůbec někoho?!“

„Není tady signál,“ zasténala Emma, pořád v silném šoku. „Až ke Špičatému vrchu se nikomu nedovoláš.“

Emma měla pravdu – ani jedna čárka. Opal zachvátila panika. Do Tiché zátoky ještě nikdy nikdo nespadl. Aspoň o ničem takovém neslyšela, a to v Timbers žila celý život. „Musíme se dostat dolů,“ řekla. „Hned.“

„Není *jak!*“ zakvílel Tyler. Otíral si zarudlé oči a zíral do mlhy. „Právě takhle tam Nico spadl. Chtěl se dostat ke dronu.“

„Něco vymyslíme,“ odpověděla okamžitě Opal. „Jestli teda chcete?“

Tyler sebou vyděšeně trhl, ale Emmu Opalina rozohněnost probrala k životu. „Záchranná mise,“ zašeptala Emma. „Jasně. Jdeme na to.“

Opal se sama sebe snažila uklidnit a vedla Emmu po okraji útesu. Tyler šel za nimi.

„Opatrně. Klouže to,“ upozorňovala Opal s pohledem upřeným do propasti. „Nějak se ale musí dát slézt dolů. Možná nějakou zvířecí stezkou? Třeba chodí zvířata dolů pít.“

„Co by tam pila?“ opáčil Tyler, oči sklopené k zemi. „Slanou vodu?“

„Prostě zkus najít cestu!“ rozčilila se Opal.

Prozkoumávali celou stráň, odhrnovali křoví a pružné větvičky a nadávali, když jim pod nohama podklouzla půda. Těsná blízkost Tiché zátoky působila zlověstně. Jako cizí ledový dech v zátylku.

Opal se snažila nepředstavovat si, co může každá další vteřina znamenat pro Nica.

Snad umí plavat. No jasně že jo.

V Tiché zátoce ale nebyl žádný břeh, na který by se dalo vylézt. Nic. A co asi tak mohlo číhat na dně?

Co když ale nedopadl na hladinu? Co když zátoka není dost hluboká?

„Podívejte!“ Emma ukazovala na osamělou borovici. Podél vnitřní strany útesu vedla uzoučká stezka vyšlapaná v hlíně. Opal si všimla jeleních stop, které vypadaly jako obrácená srdíčka.

Hurá.

„Půjdu první,“ řekla. „Přidáte se?“

Ani nečekala na odpověď a vydala se po úzké stezce dřív, než ztratí nervy. Za okamžik za sebou zaslechla dvoje kroky. Neohlédla se. Nedokázala to. Pěšina po nějakých deseti metrech mizela v mlze.

„Nico?“ zavolala Opal. Přišlo jí, že mlha její hlas úplně pohltila. Ve větvích stromu, který se opíral o stěnu útesu, něco zašustilo. Opal se zrychlil tep. Co když to byl Nico?

Zopakoval se stejný pohyb, v mlze skoro nepostřehnutelný. Listí se rozestoupilo a z něj se mračila sova, rozladěná, že na její území vstupuje člověk. „Stejně za to můžete vy,“ zasyčela Opal. „S tou svojí ohrožeností.“ Sova odvrátila hlavu.

„Opal?“ zavolala seshora Emma. „Jsi v pořádku?“

„Jo.“ Emmu slyšela, ale mlha byla neúprosná. Na cestě nad ní se někdo pohnul a kolem kotníků se jí skutálely kousky sutí. „Cesta dolů je náročnější,“ ujišťovala je Opal a snažila se znít sebevědomě. „Dostat se zpátky už bude hračka.“ Pak jí podklouzla noha a v blátě a podmáčeném borovém jehličí udělala rýhu.

Vyvedlo ji to z míry. Jestli je Nico zraněný, jak ho dostanou zpátky?

Nejdřív ho musíme najít.

Takhle by to řekl táta. V jakékoli krizi zůstával klidný, dokonce i když poslední dobou musel roznášet výpovědi z nájmu a upomínky na nesplacené účty. Opal se otočila bokem a pozvolna pokračovala dál. Stezka se nořila hlouběji do mlhy. Pak pod jejím závojem najednou celá zmizela.

„Už vidím konec!“ zvolala Opal. Dvacet metrů před ní se prostírala zrcadlová plocha Tiché zátoky. Tmavý oceán působil ještě tajemněji než mlha. „Jsme skoro tam.“

„A co Nico?“ volal seshora Tyler.

„Zatím ho nevidím.“ Opal byla ráda, že tělo Nica Holanda není roztržštěné o některý z balvanů, které měla před očima. Stezka se ztrácela a přecházela do výběžku, který se tyčil metr nad vodou. Po Opal na něj seběhli i Emma s Tylerem.

Římsa měla na šířku šest metrů a do hloubky tři. Za ní se ve stěně útesu otvíralo ústí jeskyně. Když Opal vešla dovnitř, všimla si praskliny v horní části, kterou prokapávala voda a utvářela na zemi mělké jezírko plné písku. *Sem tedy chodí pít jeleni. Ale stezka tady končí.*

„Nico musel spadnout do zátoky,“ prohlásil Tyler a vedl ostatní z jeskyně zpátky na římsu. „To je dobrá zpráva.“

„Ale kde je?“ Emma se rozhlížela kolem sebe a skoro se nedokázala ubránit panice. „Stěny jsou úplně kolmé. Vyšplhat se po nich nikam nedá.“

Opal si udržela pevný hlas. „To znamená, že musí být ještě ve vodě.“

„NICO!“ zařvala Emma s dlaněmi u pusy. „Nico, kde jsi?!“

„Psst,“ zasyčel Tyler a napjatě přitom gestikuloval. „Nezapomeň, že jsme přímo v Tiché zátoce. *Doopravdy*. Nevíš, co to znamená?“

Opal vytřeštila oči. „Prosím tě, řekni mi, že nemluvíš o Bestii, vid’?“

„Klidně se mi smějte,“ zlobil se Tyler. „Až nás stáhne z římsy dolů, přejde vás to.“

Emmino volání zůstalo bez odpovědi. Rychle se vrátila zpátky do jeskyně. „Třeba je přece jenom někde tady.“

Opal se rozhlížela po úžině. Z představy, že by se měla zakalené vody jenom dotknout, jí naskakovala husí kůže. Jak asi bylo Nicovi, když do ní spadl z útesu? Je vůbec *možné*, aby byl v pořádku?

„Pojďte sem!“ Opal za sebou uslyšela Emmin hlas. „Ta jeskyně pokračuje!“

„Je tam Nico?“ zeptala se Opal a otočila se. Ale i navzdory přišeeři viděla, jak Emmě poklesla ramena.

„Ne,“ zabručela Emma sklíčeně. „Jenom nějaké staré věci.“

„Věci?“ Opal k ní přiběhla. V šeru nejdřív nic neviděla, pak ovšem její pozornost upoutal tmavší stín, a tak se

předklonila, aby si ho mohla lépe prohlédnout. „Loďka!“

Potlučená pramice byla celá pokrytá pavučinami, ale jinak se zdálo, že je v pořádku. „Podívejte, vesla!“ Opal se chytla předního okraje loďky a začala ji přitahovat k římse. „Můžeme Nica hledat takhle.“

„Co tady ta loďka dělá?“ chtěl vědět Tyler. „V odlehlé jeskyni, kam nikdo nechodí?“

„Těžko říct, ale bude se nám hodit. Spustíme ji do zátoky a pak za ní můžeme skočit do moře.“ Opal docházela trpělivost. Jak dlouho ještě mohl Nico vydržet šlapat vodu?

Emma přikývla a vzala do ruky druhé veslo.

„Skočit,“ zopakoval pomalu Tyler. „Do vody, kde žije Bestie.“ Přitiskl si obě dlaně ke spánkům. „Vždyť nemáme ani záchranné vesty. Bez záchranné vesty by člověk vůbec neměl do loďky nastupovat.“

Opal měla plamínky v očích a rukou bouchla do trupu lodi. „Nico taky žádnou nemá, Tylere. Ani loďku.“

„Kvůli tobě a tvým kamarádům!“ osopil se na ni Tyler. Ve tváři měl napětí a strach. Stál zády k útesu a rozhlížel se, kudy by mohl uniknout.

Opal sebou trhla. Měl pravdu. Byla na Logana za to, co provedl, rozzlobená. Na celé té hloupé situaci ji zlobilo vlastně úplně všechno – kromě možnosti využít loďku. „Máš pravdu. Popluju sama.“

„Pojeď s tebou.“ Emma se zhluboka nadechla. „Nico by to pro mě udělal.“

Opal se snažila skrýt, jak se jí ulevilo. „Tak jdeme.“

Společně vytlačily pramici nad hladinu. Dopadla na ni s těžkým plácnutím.